

Λευκή Γιαννοπούλου

"Ως ἐδῶ ἦταν. Οἱ χορευτές μποροῦν νά ξαναβοῦν τυλιγμένοι στά σεντόνια τους, ξιπόλητοι μποροῦν νά ποδοπατήσουν τήν ἀσφαλτο καί τά ζετρελαμένα μυρμήγκια. Μποροῦν νά φορέσουν στό κεφάλι τίς κάτασπρες ἐπίσημες μαξιλαροθήκες. Τό βράδυ θά καθήσουν πάλι, ὅπως τόν παλιό καιρό σέ κύκλο σταυροπόδι καί θά καταπίνουν κίτρινα στραγάλια πού θά τά πετάει ὁ ἕνας στόν ἄλλον, δυναμωμένοι θά σκάσουν τόν μεγάλο λάκο καί θά ρίξουν μέσα τά σεντόνια τους καί ἕνα μικρὸ σακάτικο παιδί. Ὁλόγυμνοι, ὁ ἕνας πάνω στή ράχη τοῦ ἄλλου θά πετάξουν πάλι κατά τήν πόλη γιά νά ζυπνήσουν τό πρωί ἀνυποψίαστοι γιά τή νυχτερινή τους περιπέτεια.

Πατήσαμε τό στίγμα τῆς αἰώρησης
ἀφελήκαμε

στῶν ἀοράτων καί αἰσθητῶν τίς παραισθήσεις
τώρα πού ἀδειάσαμε

ἀπό λογιῶ λογιῶ σκουπίδια

-ἀπαγορεύεται ἡ ρίσις ἀποριμμάτων καθ' οἰανδήποτε ὄραν-
τώρα πού ξέρουμε

πού νά μὴν ἐναποθέσουμε αὐτό τό ὕλικό

-τῶν φυσικῶν νόμων ὑπερισχυόντων-

ἄς προσποιηθοῦμε πώς εἴμαστε

ηλεκτρικά ρολόγια, μετρητές, ὁδοστρωτήρες, ἀερόπλοια,

πλανόδιοι πωλητές σέ ὑπαίθριες συγκεντρώσεις

χαυνωτικός ἀέρας μαζεύει τά μέτωπά μας

δέ μᾶς χωρᾶν οἱ κωδωνοκρουσίες τῶν ἐσπερινῶν.

τώρα καθήστε μέσ' τά σπίτια σας κλεισμένοι

τώρα καθήστε στίς ἀνω χῶρες τοῦ ἐγκέλαδου

βουβοί μονάχα λεπτοδείχτες ἀπόμειναν μέσ' στά κεφάλια σας

ἡ λάσπη κατεβαίνει χωρίς ἦχο

ἡ λάβα τοῦ ἐγκέφαλου ἀπολιθώνει

τώρα καθήστε πιδ ἀναπαιτικά

θά βρέξει

καί θά βρεθοῦμε ὅλοι μαζί στήν ἐξοχή

νά μαζεῦουμε σαλιγκάρια.

αὐτά τά χρόνια σέρνουν μιάν ἀσκήμια πάνω σου

τίποτα δέν σ' ἀναγνωρίζει καί τρομάζεις

ἀλλπαρμένος, μοναχός

μέσα σ' αὐτήν τήν ἐξορία ἀπό ξένα πρόσωπα

ὁ ἔρωτας μόνο μοιάζει νά 'ναι γνώριμος

μετά ἀπό 'κεῖνον πού βαρέθηκε τήν μίζερή σου ἀγάπη

κανένας δέν ξενύχτησε τό σῶμα σου, αὐτόν τόν ἀκλαυτο νεκρό.

Λευκή Γιαννοπούλου